

SANTA BÀRBARA

full parroquial

Vilafranca de Bonany

Dip.Leg. PM 26-1980, nùm.9 8-II-1981

ARA SI QUE NO EN TINDREM DE FRED AMB SA PUJA ...

sa joventud, esperança del futur

Ara que acabam ses vacances de Nadal, hem després s'any vell i n'hem començat un altre de nou, és moment propici per analitzar profundament sa nostra situació i fer un balanç d'es resultats obtinguts per sa nostra joventut durant aquesta - primera etapa d'es segon any de s'escola de mallorquí.

Es d'admirar sa capacitat de treball d'aquesta gent jove, desplegada durant es present curs de llengua catalana. Sa seva preocupació no ha consistit només en a'aprendre de llegir i escriure correctament es nostre idioma sinó que, juntament amb l'Associació cinematogràfica de vilafranquers, han tingut molt d'interés, i tots plegats han fet molta feina, en organitzar unes diades culturals dedicades a tot es poble. Especialment sa setmana de Santa Bàrbara, va tenir lloc un apretat programa de festes, i es pot dir que casí tota sa gent hi va participar amb alegria i entusiasme. D'ets actes realitzats podem resaltar, a més de teatre, cinema i exposició de ceràmica, tres conferències a càrrec d'anomenats conferenciants com són: Pere Xamena, historiador, Teodor Suau, religiós, i Eberthad Grosske, que va parlar de s'autonomia; es va tancar sa setmana amb gran vetlada de balls mallorquins, foguerons i bunyolada.

Si observam s'encertada actuació d'aquesta fantàstica joventut nostra, que s'esforça perquè no es morin ses il·lusions de sa gent, podem tenir una gran esperança de veure complits es desitjos d'aquell bell missatge de pau i esperança del Bon Nadal; "de que es transformin les espases en relles i les llances en falçs; això

vol dir, recorda el full de Nadal reparat a tots es feligresos p'es nostre rector, destinar es doblers que fan armes a hospitals i escoles".

Mentrestant vull resaltar que fins que sa joventut d'avui no hagi acabat aquesta pesada tasca de conseguir aturar - aquesta alocada carrera armamentística contemplarem astorats que augmentarà sa força d'es poderosos, de cada dia es pobles seran més pobres i continuament seran trepitjats es drets humans. Intel·ligentment convençuda aquesta inquieta joventut de que es poble té manca d'informació, no escatimarà esforços perquè tots es ciutadans tinguin exacte coneixement de totes aqueixes idees, i tots compenetrats complirem amb es nostre - deure d'ajudar a consolidar aquesta semptejada democràcia, tan estimada i volguda per tots nosaltres.

Segons pareix, d'un temps a n'aquesta part, hi ha hagut certe tendència a fer aparèixer una joventut desprestigiada i corrompuda. S'ha procurat donar a conèixer només sa part de joventut que no treballa, sa de sa droga i delinqüència. No s'ha tingut en compte encara els grans valors d'aqueixa altra sana gent jove, amb mentalitat nova, que no descansa per conseguir un món més just i que tots es drets d'ets homes siguin respectats. Una joventut que ha superat ses beneïtures d'es passat i ja no li importen categories ni colors, tots guiats p'es mateix esperit de sacrifici i comprensió, no es distingeix es qui són nats aquí o fora d'aquí, és igual si es nomenen Pere que Guillem, Antoni o Joan, tots amb plena dedicació a n'es demés, ha sigut possible aquí una escola de mallorquí; s'ha format l'associació cinematogràfica de vilafranquers, i s'ha conseguit una zona verda. S'han organitzat unes

festes com poques vegades s'havien vi-
tes a la Vila i es du endavant sa publi-
cació d'una revista, que encara mai s'h-
via somiat tenir aquí, i que serà s'or-
gull de casi tot es poble.
Amb completa seguretat de sa vostra cons-
tància, per acabar, no diré que perseve-
reu amb sa vostra curolla, ja que tinc sa
certesa que sou capaços de superar totes
ses dificultats, però si vull que tingueu
sa promesa, de que us acompanyaré fins a
lo darrer, amb es cor i es pensament.

Bartomeu Estrany

foguerons i beneïdes

Es folklore de Sant Antoni s'ha fet
sentir dins la Vila: foguerons amb molta
calentor, ball de bot vitenc, disfressos
"a lo loco" i sarau per llarg.

Conten que ja feia anys que no s'havi-
en vist unes beneïdes tan concorregudes;
molta gent, moltes carroces i molts de
duros dins el covo, sense enganyar ningú.
No crec que aquí s'hi pugui aplicar la
cançó antiga:

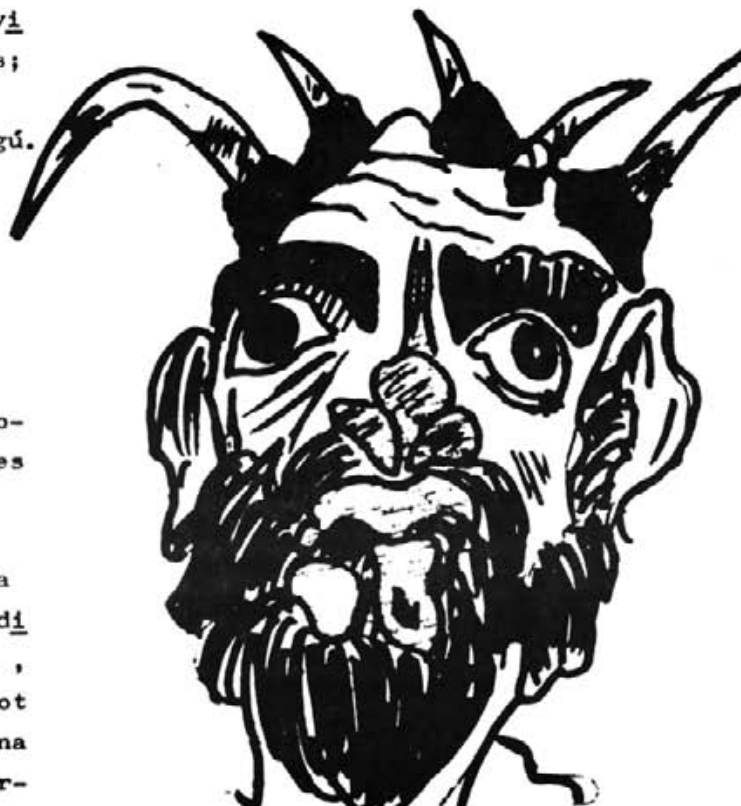
L'Església és un sementer
petit i dóna bon compte,
mentres hi hagi gent tonta
els capellans viuran bé.

Pens que ja ningú creu que donant do-
blers o fent dir misses a Sant Antoni es
curi es vadell o sa vaca; no crec que
Sant Antoni fos manescal ni arbolari

I tornant a ses carroces, n'hi havia
més de 40: una guapa i una lletja, un di-
moni i una monja, una gàbia i un ocell,
una llebre i un porcell de llet, etc. Tot
feia planta, tot feia festa. Va ésser una
vertadera manifestació, es poble va sor-

tir al carrer sense fer mal a ningú, cer-
cant només, com altres vegades, alegrar
la vida dels altres pacíficament.

Pere Fons

els bancs de l'ajuntament

El domingo siguiente de lo de la Cruz nos encontramos mi amigo y yo en la misa de las 11 y nos reímos pensando en lo ocurrido, cuando mi amigo se fijó en los bancos del Ayuntamiento y me dijo: "pues parece que los bancos están tan viejos como la Cruz."

Parece que la misma idea cruzó nuestras mentes, y con un poco de malicia le contesté: "podemos esperar la víspera de Sta. Bárbara pues creo que el Ayuntamiento ha de venir a misa". Y así lo acordamos.

Durante los días que siguieron, cada día me refa un poco pensando en la cara que pondrían los del Ayuntamiento, cuando estando en la Iglesia, les faltaran los bancos.

La víspera de Sta. Bárbara había fiesta en la Iglesia. Escuchamos un coro, que por cierto me gustó mucho.

Una vez terminada la función, el coro, Ecónomo y gente que había en la Iglesia entraron a la sacristía y subieron a la escuela parroquial donde estuvieron un buen rato. Aprovechamos estos momentos para entrar en la sacristía que da al corral y descerramos el cerrojo de una puerta que da al mismo -habíamos visto esta puerta el día de lo de la Cruz-.

Salimos de la Iglesia y nos marchamos al café, donde esperamos una o dos horas.

Cogiendo la calle Sta. Bárbara llegamos al corral de la Iglesia, donde entramos saltando la pared; la puerta que daba a la sacristía seguía abierta y así pudimos entrar en la Iglesia.

Una vez dentro, mientras mi amigo empezaba a deshacer los bancos, me dirigí al portal que daba a la puerta delantera de la Iglesia para vigilar la calle.

Me sorprendí cuando vi que la puerta estaba abierta. Pensé que pronto vendrían a cerrarla y me puse a vigilar atentamente. Al cabo de unos diez minutos vi al Ecónomo que salía de su casa y se dirigía hacia la Iglesia. Avisé a mi compañero para que dejara de hacer ruido, pues daba algún golpe que creo se oía desde la plaza.

Cuando el Ecónomo estuvo a la altura del Club Jovent, entró en ésta pues aún había mucha gente. Al cabo de un rato volvió a salir y esta vez sí se dirigió a la Iglesia. Creo que batí el record de velocidad dentro de una Iglesia pues en varios segundos estuve en la sacristía. Mi amigo se tumbó debajo del banco en que trabajaba y me maldijo cuando yo pasé corriendo junto a él, pues dijo que parecía más una mula corriendo que una persona de tanto ruido que hacía. Por suerte, parece que el Ecónomo no escuchó nada, pues oímos cerrar la puerta y después un silencio... A nosotros nos parecía imposible que no hubiera oído nada, de modo que dejamos pasar unos veinte minutos, después de los cuales seguimos con lo nuestro. Nos llevó más de una hora quitar los dos asientos, pues los tornillos estaban oxidados. Una vez quitados teníamos el problema de donde llevarlos. Dije a mi compañero que me pareció ver un pozo en el corral y que podíamos meterlos dentro. Después de pensarlo un poco nos pareció una trastada meter los asientos en el pozo.

Buscando sitio, nos fijamos en la puerta que da al campanario y comprobamos que estaba abierta. Nos cargamos los dos asientos y nos metimos escaleras arriba. Al cabo de un rato terminó la escalera y nos encontramos con dos puertas. Una daba al coro y la otra a un pasillo muy largo que estaba lleno de trastos. Escogimos este último para ocultar los asientos y los metimos en el último rincón al final del pasillo.

Salimos de la Iglesia por donde habíamos entrado y quedamos que a la mañana siguiente no teníamos que perdernos la misa a la que debía asistir el Ayuntamiento.

Cuando a la mañana siguiente nos presentamos a misa, ésta ya había empezado y nos fijamos que habían retirado lo que quedaba de los bancos y que parecía que allí no había pasado nada. Creo que nadie se hubiera fijado en nada, hasta que el Ecónomo en el sermón, añadió que por la noche anterior, alguien había quitado los bancos del Ayuntamiento y que suponía que había sido una broma. En estos momentos, no me hubiera gustado estar en el puesto del alcalde o en el de los concejales pues toda la gente se volvió hacia ellos y empezaron a reír.

La cara de los aludidos empezaron a ponerse como tomates maduros. Mi amigo y yo nos reímos mucho pues sin saberlo, el Ecónomo terminaba de completar la broma.

Nosotros pensamos que ya había terminado todo, pero parece que no fue así. Por la tarde vimos al Ecónomo, al teniente de la Guardia Civil y a una pareja de éstos, que hablaban delante de la Iglesia. Aquí nos dijimos si habíamos hecho una broma demasiado pesada para alguien.

Han pasado tres años, durante los que hemos cogido todos los rumores que hemos podido acerca de este hecho.

Hemos llegado a saber que el Ecónomo daba la culpa a Don Mateo y éste al Ecónomo. Y lo más gracioso fue que el alcalde la dió a un concejal, a un municipal y al sacristán y así quedó la cosa.

Sólo nos queda añadir que el único motivo que nos movió para este hecho fue el de una broma. No quisimos en ningún momento perjudicar a nadie, aunque la cosa parece que dió un giro sin que nosotros pensamos pudiera tenerlo. Lo sentimos por dichas personas que se vieron complicadas en esta broma.

¿Qué quienes somos?. Pues, yo creo que gente normal...

GLOSES POPULARS

Per l'amo en Toni Salero

Ens en toca una perhom
en el món de despedida
persona pobre o rica
està posat per tothom.

N'és la bona veritat
com es sol ens dóna llum
de jove se'n va qualcun
i de vell no en queda cap

Alguns ne tenen soscaires
i queden baldats resseguts
es diu que són es barbuts
que han empestat ets aires.

Qui de casa va a lloguer
això és cosa mal pensada
que en fer una temporada
és com si l'hagués comprada,
l'ha pagada i no la té.

En s'estiu calor i sol,
es fred, gener i febrer,
qui de casa va a lloguer
mai ho té així com vol.

Germans en Toni Salero
li agrada es bromejar
ningú ne vol agraviar
és veritat a baix zero.

CANÇONS

D'EN JAUME SANTANDREU

LA SENYERA

Aixó és i no era
un País que estim
que se beu el seny
per una senyera.

I mentre repunta,
damunt el morat,
torres de castell
amb totes les puntes,

Es foten les "Junes".
De sempre ja es sap
que l'oli se perd
pel trenc de les juntes.

Per mor de les barres
als quatre barruts,
que ara ja són sis,
les cauen les baves,

Sense pelar faves
a dins un ribell,
de veure la gent
que s'embulla amb traves

De flocs i banderes.
I no arriba al fons.
I no alça el crit.
I no romp barreres.

Una altra vegada,
com ja és de costum,
per dins el rostoll
perdem les manades.

No vos parl de bades.
Vull deixar el sentit
ben clar i llampant
a totes passades:

LA NOSTRA SENYERA
NO TE CAP VALOR
SENSE UN POBLE JUNT
QUE LI CORR DARRERE.

LA CASA VOS CAU, MADONA...

La casa vos cau, madona.
Vós arreglau els balcons,
és com si quan no estau bona
vós gratassiu els talons.

La casa vos cau, madona.
Vós posau quatre puntals,
com si l'orgue no vos sona
i li enceneu els fanals.

La casa vos cau, madona.
Vós li pintau els escuts,
com tirar perfum de dona
a dins un niu de puputs.

La casa vos cau, madona.
Vós li rentau la façana,
com quan diuen a la trona
que la gent tota és germana.

MALLORCA MOS CAU, MADONA.
I a dins tan greu malaltia,
creim estar d'enhorabona
per aquesta autonomia:

Una autonomia
que arregla balcons.
Una autonomia
que ens toca els collons.

Una autonomia
que posa puntals.
Una autonomia
que mos creu pardals.

Una autonomia
que mos pinta escuts.
Una autonomia
que mos ha fotuts.

Una autonomia
que renta façanes.
Una autonomia
que mos fa badanes.

CLAM PER LA NOSTRA TERRA

Per tu, Terra nodridora,
Per salvar-te, pam a pam,
Per tu, Terra encisadora,
volem alçar el nostre clam.

Per tu, Terra malmenada,
pel teu més petit bocí,
nostra sang bull disposada
tant a matar com morir.

Perquè ets la nostra estimada,
portam el cor enrampat,
la mà tendra i la mirada
amb l'ull ben espavilat.

Perquè ets Pàtria, i ets senyora
de ser tu mateixa el fi;
Perquè ets País, i ets senyora
del nostre propi destí.

Qui et drestrossi una muntanya,
qui t'esbocini un sol pi,
qui et vengui la teva entranya
no és res més que un assassí.

Qui t'enderroqui un sol marge,
qui t'escapsulli un turó,
qui profani el teu paisatge,
no és res més que un vil traïdor.

Qui t'enbruti la llaurada
i malevetgi el conró
per xuclar-te l'espina,
no és res més que un malfactor.

Destrosar-te la natura
és com viure dins la mar
i rompre l'encarnadura
de la barca per cremar.

Si tan sols fossis captiva
un dia pot ser lliurada,
mes de fúria destructiva
sols pots quedar-ne baldada.

Mirau que els assassins d'ara
i aquí són els mercaders,
que venen la seva mare
i el fill futur per doblers.

El nostre clam és de guerra:
Els malfactors assassins,
els traïdors de nostra TERRA,
han de morir, mallorquins!

No us parl d'una mort violenta,
del desperdici d'un tir,
us parl d'una més calenta
manera de fer morir.

Han de morir de l'esglai
de veure ressuscitat
un mort que per sempre mai
donaven per enterrat.

Un poble que dels seus ossos
fa clamor de llibertat
per encarnar els nous cossos
de la MALLORQUINITAT.

Coratge amics, la follia
del nostre crit enrampat
treurà nova GERMANIA:
TERRA, POBLE, LLIBERTAT.

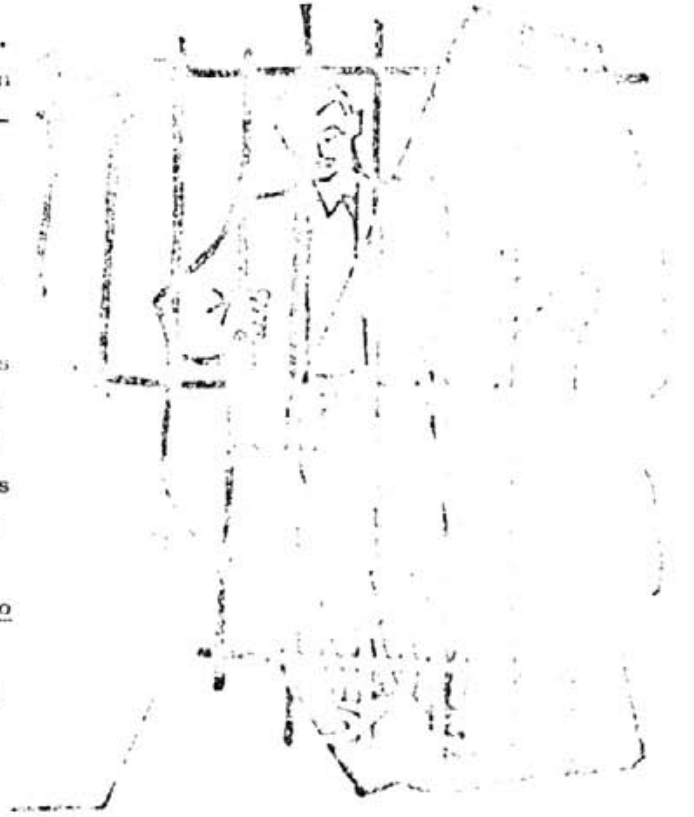

EMPRESONAMENT

La Humanitat viu dins petites presons. La propietat empresona, converteix el món en una gran presó. L'home ja no té possibilitats d'ésser lliure, les barreres li tanquen el pas; no hi ha camí; només els ocells, si volen molt amunt, no troben obstacles. Si un dia un grup d'humans es disposen a ésser lliures fan tremolar l'ordre postís, les lleis opressores. Els encarregats de fer complir les normes es posen nírviolos, perden el cap, no saben on s'han de posar i empren l'únic que els hi queda: el mateix poder, les manipulacions, les calúmnies, les armes. Pensen que és la manera de calmar la set dels poderosos que els paguen.

Pareix que Jesús promogué un moviment d'alliberació, però tenc entès que per entrar en aquest moviment no compte ni el poder ni les riqueses.

Pere Fons

el cec i el fanalet

Rondalla anglesa

Hi havia un pobre ceguet que demanava caritat a les escales de l'entrada de l'església. Allà s'estava tot el dia fins que horabaixa, a entrada de fosc, se n'anava cap a ca seva, allà deçà el pont, temptejant el camí amb el seu bastó.

Un vespre que hi havia molta de boira, tanta que no veien res a tres passes enfora, el ceguet, que se la sentia dins el moll dels ossos, va encendre un fanalet i se'n va anar a ca seva, seguint el seu camí habitual.

Un menestral de la vila, que el coneixia de veure'l cada dia a la porta de l'església, el va encontrar damunt el pont i, veient que anava amb un fanalet encès, l'aturà i li digué:

—Escoltau, vós. Si no hi veis, tal com deis, com així anau amb un fanal encès? Per poca cosa vos pot servir, si sou cec de bon de veres. I si no, vol dir que vos afalconau de tothom.

—No, que no hi veig, pobre de mi!— va respondre el ceguet—. Però així i tot, el fanalet me serveix molt. No el duc per veure els altres, sinó perquè els altres me vegin a mi i no

— ementa.

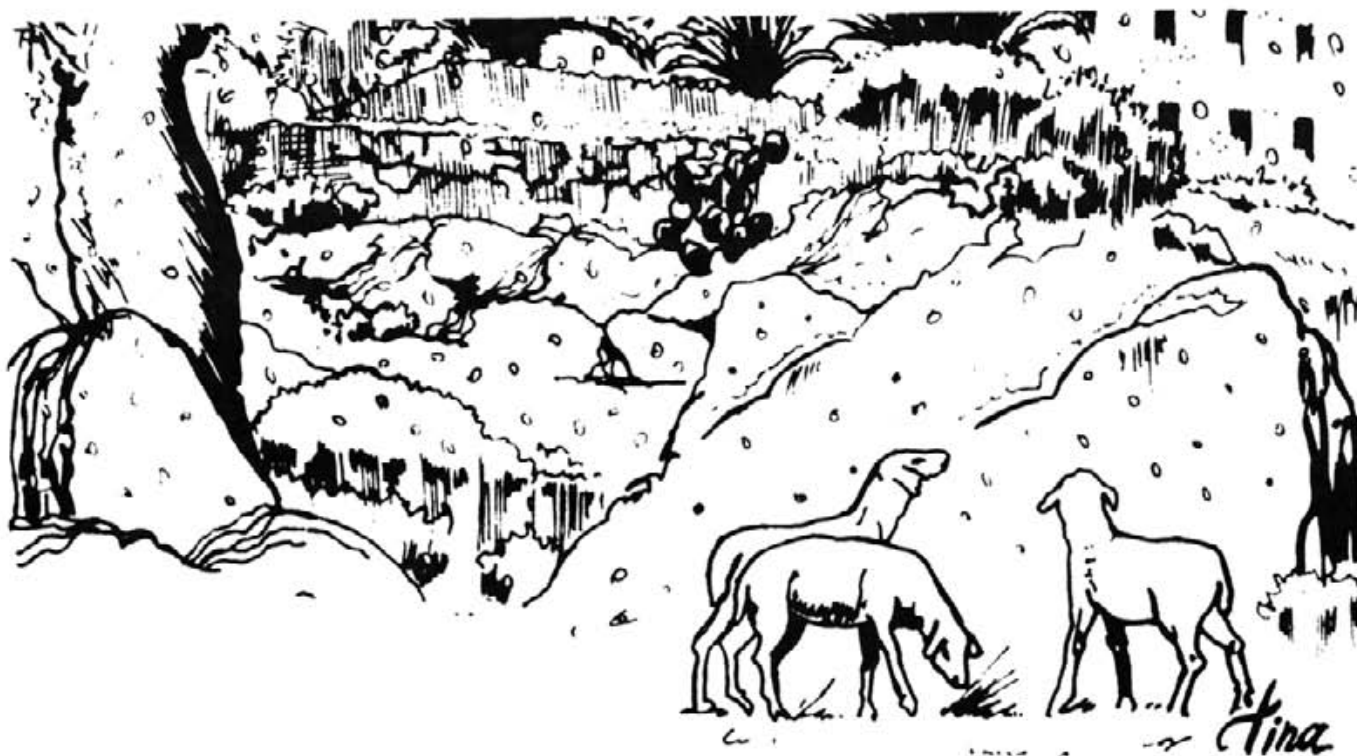
Notícies de la Cambra Agrària Local

1.- Totes ses explotacions porquines de menys de cinc truges per a reproducció o menys de vint-i-cinc porcs per engrèixar, s'hauran de proveir de sa cartilla ramadera; document de cens que li donarà el manescal titular d'es poble on radica s'explotació. Dita documentació es presentarà a sa "Jefatura Provincial de Producción Animal", de la que es podrà demanar s'informació necessària, així com d'es manescal titular d'es poble, Cambra Agrària Local, i Serveis d'Extensió Agrària. Referent a ses explotacions superiors a cinc truges per a reproducció i vint-i-cinc porcs per engrèixar, es recorda sa normativa vigent publicada en es Full Santa Bàrbara ante

rior a n'aquest, divent-se inscriure en es registre d'Explotacions porquines. Hi ha de temps fins dia 31 de Març de 1981.

2.- Tots ets agricultors productors de patates interessats en obtenir productes per combatre sa plaga de s'escarabat -subvencionats p'es Ministeri d'Agricultura- podran informar de s'extensió sembrada a n'aquesta Cambra Agrària Local durant es mesos de Febrer, Març i Abril.

3.- A tots es perceptors de sa protecció familiar se'ls hi recorda sa necessitat de passar cada mes per firmar sa corresponent nòmina.

els noms dels carrers

Seguint amb aquesta tasca d'informació que un dia ens proposarem, i volguent donar a conèixer un poc de la història de Vilafranca, per espai d'uns quants números d'aquest Full sortiran unes breus ressenyes sobre els carrers de la vila, tret del llibre que el P. Andreu de Palma de Mallorca publicà l'any 1.935, i que es titula "VILAFRANCA DE BONANY, un passeig històric pels seus carrers antics i nous".

1.- CARRER DE L'AMARGURA

S.XVIII-Carrer de Mestre Joan Fuster
S.XIX a s. XX - Carrer de l'Amargura.
Carrer de Mestre Joan Fuster.- Nomenclatura urbano-vilafranquina del segle XVIII. Així es troba registrada en un document de 1779: CARRER DE MESTRE JOAN FUSTER.

Mestre Joan Fuster pertanyia als benemèrits varons del llinatge Sastre, i era un popular habitador d'aquell indret de qui va prendre origen la vella nomenclatura de l'actual carrer de l'amargura. De la família de Mestre Joan Fuster va sortir-ne el fill il·lustre de Vilafranca: El molt reverent P. Sebastià Sastre, de l'orde de Sant Francesc. En el primer llibre de Baptismes de la Parròquia s'hi llegeix aquesta curiosa nota biogràfica "Pare Sebastià Sastre, fill de Mestre Gabriel Sastre Fuster i de Margarida Nicolau, nesqué vint gener 1730. Franciscà, guardià, definidor i provincial elegit en agost de 1810. Religió de molta virtut, mort en 1810.

Carrer de l'Amargura.- Pren nom de la processó del Via-Crucis (Els passos) que tots els anys es feia, antany el diumenge de Rams, a Vilafranca.

Sortint de l'església parroquial, i atravessant els carrers principals del poble, al arribar a n'aquest carrer es presentava el Mon Cirineu per ajudar a portar

la creu al qui feia de Bon Jesús. Sortia d'un corral de figueres de moro, i els al·lots, que ja ho sabien, se n'hi anaven ben aprop per celebrar amb crits i renou la seva aparició pintoresca.

Ja fa molts d'anys que la Via Sacra es fa per l'interior del Temple Parroquial, el diumenge de Rams, el decapvespre, i el mateix predicador de la Quarema hi predica en aquell acte devotíssim els típics i populars dotze sermons; que antigament, es predicaven pels carrers. Les senyals del passos, quan es feien publicament, encara es troben visibles en algun indret de Vilafranca: creus de fusta per les parets, com n'hi veuen algunes aprop de la Parròquia.

enquesta

Enquesta realitzada per D. Pere Fons a un grup de nins de s'escola de Vilafranca, tots ells d'onze anys, sobre la pregunta -Què penses d'es teu poble?

i ací ses respostes d'es nins:

MARIA NICOLAU NICOLAU.- Que és un poble bo, però la majoria són un poc egoistes.

MIQUEL SANSÓ AMENGUAL.- Que no s'estimen els uns als altres, però tots creuen en un sol Déu.

MARIA MONTSERRAT CATALÀ SANSÓ.- Que podria ésser més bo si tots ens estiméssim.

CATERINA TORRES ROSSELLÓ.- Jo pens que no hi ha gaire amor, casi tothom critica als demés.

ANTÒNIA BARCELÓ REBASSA.- Jo pens que el meu poble és molt egoista, hi hauria d'ha ver més felicitat.

CATERINA MONTSERRAT NICOLAU.- Casi tota la gent està en pau, però hi ha algú que té enveja a causa dels que tenen més, o per qualche altra cosa que no hauria d'esser important.

FRANCESCA FONT BAUZA.- Que hi hauria d'ha ver més unió.

CATERINA MESTRE OLIVER.- Jo pens que el meu poble és molt egoista, que hagi tant d'odi entre ses persones.

JAUME BARCELÓ.- Que manquen divertiments

MARIA MORLA PASTOR.- Més unió, més felicitat i menys odi.

MARIA SALVADOR BARCELÓ VERGER.- Jo pens que al meu poble li manca amistat, germanor i confiança.

MARGARIDA CONCEPCIÓ MORLA MARTÍ.- Es un poble que es fa estimar perquè tots són molt bons, jo vull que es fassin tots amics com a germans, i que quan es vegin p'es carrer es saludin, perquè si no és així, no són germans.

L'HIVERN

En la dolça companyia de la meva sole dat m'agrada pensar amb un dia d'hivern.

El sol surt mort, mig apagat, trist, melancòlic...

Fa fred; no és estrany, és el seu temps.

Hi ha neu per les muntanyes, i per la terra gelades.

Plou; la brusca és prima i l'herba no creix.

Fa un vent que descambuixa els núvols! Estic bé devora la xemeneia a on hi crema el foc amic.

Ha deixat de ploure, els arbres degoten, llagrimegen...

Els aucells s'estufen i s'espolsen l'aigua.

L'herba és humida; no podem sortir a defora, les mans em tornen balbes. Els camins són fangosos.

La parra, encara no podada, s'estén com una immensa teranyina.

Hi ha qualche ametler solitari, nu, de soca fosca, és l'ametler d'hivern.

Arribada la tardor, el sol és fluix, empegueïdor que fa les ombres suaus.

Oh hivern, com m'agrades!

Maria Barceló Noguera

notícies fresques

VOLEM agrair al Regidor Joan Bauzà Morey el donatiu que ens ha fet arribar. Dit donatiu consisteix en 1/3 del seu sou com a Regidor. Les altres 2/3 parts els ha donades a l'Escola de Mallorquí i a l'Associació de Teatre.

+--+--+--+--+

EL sopar dels barbuts està en marxa. De moment ja sabem que serà el mes de març. Al pròxim número sortirà el dia i lloc on es celebrarà

+--+--+--+--+

EL balanç humà de l'any 1980 ha quedat com segueix:

Naixements: 19

Defuncions: 23

Matrimonis: 15

+--+--+--+--+

NAIXEMENTS Gener: Margalida Reque-
na Sureda, filla de Joan Pascual i
Juana. Jaume Sansó Villalonga, fill
de Francesc i Pilar.

DEFUNCIONS Gener:

Sor Margalida Bennasar Barceló

Catalina Amengual Bauzà

Bartomeu Barceló Font

Juana Mª Català Morlà

Pere Josep Bover Català

Montserrat Pastor Sastre

Francesca Morey Morey

Antonia Artigues Mayol

MATRIMONIS Gener: Pere Morlà Font
i Maria Barceló Soler. Jaume San-

só Pocoví i Margalida Mascaró Serra

+--+--+--+--+

VOLEM recordar a tots els qui hi es-
tiguin interessats en prendre part
al Curset de Cinema que organitza
l'Associació Cinematogràfica de Vi-
lafranquers, que es durà a terme
dins els mesos de febrer i març.

+--+--+--+--+

AQUEST mes sí que hi aniran alegres
els nostres vellets amb la puja de
les pensions -diuen que els qui en
cobraven 15.900 en cobraran, a par-
tir d'ara, 18.300-.

+--+--+--+--+

L'AJUNTAMENT ha comprat 10.000 ptes
de discs d'en Tomeu Penya.

+--+--+--+--+

DINS aquest mes de febrer hi haurà
conferències prematrimonials per
tots aquells que es vulguin casar.
Els qui hi vulguin assistir poden
demanar informació a la Parròquia.

+--+--+--+--+

ENS han dit que a la manifestació
que es va fer per defensar la Dra-
gonera hi havia gent del nostre po-
ble.

Es ben necessari que tots ajudem
un poc a la conservació de la natu-
ra.

+--+--+--+--+